

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrissimi Viri Petri De Marca Archiepiscopi Parisiensis Dissertationvm De Concordia Sacerdotii Et Imperii, Sev De Libertatibvs Ecclesiæ Gallicanæ, Libri Octo

Marca, Pierre de

Parisiis, 1669

VII. Conciliorum provincialium suprema potestas confirmata est in Concilio
VIII. Oecumenico.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15617

& laicum fuerit orta altercatio, Episcopus & Comes simul conveniant, & unanimiter inter eos causam definiant secundum rectitudinem. Praxis autem illa introducta est à Concilio quarto Aurelianensi celebrato anno quingentesimo quadagesimo primo. Comites insuper lege Capitularium tenentur adjuvare Episcopos ad justitias faciendas.

Concilium Parisiense habitum anno DCCCXXXIX. manifestè probat viam appellandi ad sedem apostolicam nondum fuisse apertam per illas tempestates, cum doceat Clericos ab Episcopis suis castigatos, querelas suas ad Regem deferre solitos, quando synodi provinciales non habebantur.

VII. Suprema Conciliorum provincialium potestas confirmata est disertis verbis in canone XXXVI. Concilij Octavi Oecumenici, quod anno octingentesimo septuagesimo in urbe Constantinopolitana habitum est adversus Photium ejusdem urbis Patriarcham, cui præsuerunt Legati Hadriani secundi Summi Pontificis. Ac licet Galli Concilium illud non admisissent, Summi tamen Pontifices, post suam electionem, ejus observationem jurejurando promittebant, non secus ac superiorem septem Conciliorum. Canon ergo ille causas Episcoporum distinguit à causis Presbyterorum & aliorum Clericorum, decernitque ut Episcopi judicentur in synodo patriarchali. Appellationes autem Presbyterorum à suis Episcopis dejectorum à Metropolitanis & synodo provinciali præcipit judicari, ad confirmandum scilicet sine omni suspitione, vel destruendum, per generalem synodum, & multorum sententia, Clerici depositionem. Hic autem canon Latinè tantum habetur ex versione Anastasij Bibliothecarij, qui synodo intererat, quique synopsis ejusdem canonis confecit verbis ambiguis: Quod Clericus depositus, vel injuriam passus ab Episcopo suo, potestatem habeat recurrere ad majores Ecclesie catholice Principes, id est, ad Summos Pontifices. Quibus vocibus heic significantur Metropolitanis, ut patet ex verbis canonis. Generalis autem synodi vocabulo utitur Anastasius ad significandum provinciale Concilium, & ut illud opponat synodo diocesana.

VIII. Extremis annis regni Caroli Calvi, vis prima illata est auctoritati Conciliorum provincialium. Presbyteri enim depositi, & poenitentia subiecti, qui nec iudicio Episcoporum suorum acquiescere volebant, nec Metropolitanum interpellare, Romam proficiscebantur, illincque literas Canonibus adversas deferebant, in quibus citra ullam causæ cognitionem iudicia Episcopo-

rum rescindebantur, & iudices Romam vocabantur, sententia suæ rationes illic allaturi. De hoc enim usu cum Ioanne octavo expostulat Carolus Calvus Imperator in epistola ad eum scripta, cujus auctor est Hincmarus Remensis Archiepiscopus: in qua illud quoque additur, nolle Episcopos agnoscere auctoritatem harum literarum, quas existimabant concessas fuisse à ministris, commotis videlicet misericordia quadam querentium, neque sibi persuadere posse eas jussu Pontificis fuisse decretas. Transalpinarum regionum Presbyteri, inquit, à suis Episcopis de certis criminibus ab ordine sacerdotali dejecti, & poenitentia subacti, sine licentia & conscientia Primatum suorum huc venire, & hinc epistolas, que regulis non conveniunt, referre ceperunt. Quas non jussione apostolica, sed, ut assolet etiam in republica, propter multiplicia reclamatorum negotia, quorumcumque ministrorum pia miseratione factas, & nos & illius regionis putant Episcopi. Tum in capitibus XIII. XIV. XV. XVI. & XVII. Imperator probat debere Presbyteros judicari ab Episcopis, & à synodo provinciae, si querela moveatur, ita namque decretum in Concilio Nicano, Antiocheno, Sardicensi, Constantinopolitano, & Chalcedonensi. Neque licitam esse provocationem ab eis iudiciis, ut Synodus Carthagenensis disertis verbis definit, dicens: Transmarinum iudicium non erit ratum. Quo loco Hincmarus ita adnotat, in gratiam Francorum, Quod tantundem est, Transalpinum; & hanc praxim usque ad sua tempora obtinuisse affirmat: Hec itaque (inquit ille in capite XIX.) transalpinis Ecclesiis earumque rectoribus de Presbyterorum ac Diaconorum appellatione, si de iudiciis Episcoporum suorum questi fuerint ad comprovinciales synodos & dyndicatione regulari eorum in iisdem synodis, ante longissima atatis annos, usque ad nostra tempora, servata & à decessoribus ac predecessoribus eorum secuta & executi fuerunt. Vnde colligit epistolas illas quas ex Vrbe Presbyteri adferebant, cum canonibus essent contrariae, à sede apostolica datas non fuisse, quæ sibi contraria esse non potest, id est, decreto Papæ Anastasij, qui scribit eam sedem pro ceteris exequi canones Conciliorum: Quas epistolas, sacris regulis obvias, nec auctoritate apostolica fuisse missas, sed compilatas quorumcumque vassicia credimus. Non enim sibi ipsi sedes apostolica potest esse contraria vel diversa. Demum in cap. XXI. & XXV. Ioannem Pontificem alloquens, concludit auctoritatem pontificiam & imperatoriam potestatem debere sollicitè considerare quid ab eorum prædecessoribus decretum fuerit cir-

Concil. Aurelian. 19. c. 20.
Addit. III. c. 54.
§. 146
Concil. Paris. c. 26.

Hincmar. ep. 3. c. 2.

Vide lib. 4. c. 6. §. 4.

Cap. 20. Ab Episc. copis transalpinis Presbyteri regulatim iudicari, ad hanc sedem Romanam sedem revisi sui Episcopis veniant, & eis epistolas eorum referantur iudicia decessoribus & usque ad nostra tempora, servata illorum ad hanc sedem ad consequendum contra eos venire præcipiant. Quod nullis antiquorum legibus vel patrum regulis decretum fuisse legitur.

Cap. 111